

اهمیت والای عشای ربّانی در چیست؟

ابری. ام. سکویرا

توصیه نامه‌ها برای مجموعه «سوالات کلیسا»

«مسیحیان امروز با پرسش‌های واقعی و بنیادی مواجه‌اند. کتاب مقدس کلیسا را چگونه ساختار می‌بخشد، عبادت را چگونه نظم می‌بخشد، خدمت را چگونه سازمان دهی می‌کند و رهبری کتاب مقدسی را چگونه تعریف می‌کند؟ این پرسش‌ها تنها نمونه‌هایی از سؤالاتی هستند که در این مجموعه جدید از ۹ نشانه، با دقت، وضوح و رویکردی جذاب پاسخ داده شده‌اند.

من از خدمت ارزشمند و تأثیر مثبت و امیدبخش آن در تقویت بسیاری از کلیساهای وفادار عمیقاً سپاسگزارم. با اطمینان کامل این مجموعه را به همه علاقه‌مندان به مسائل کلیسایی توصیه می‌کنم.»

آر. آلبرت مولر جونیور، رئیس، مدرسه الهیات باپتیست

جنوبی.

«پرسش‌های صادقانه شایسته پاسخ‌هایی متفکرانه هستند. اگر نمی‌دانید از کجا باید شروع کنید، این مجموعه می‌تواند به عنوان سکوی پرش برای یافتن پاسخ‌ها عمل کند. کتابچه‌های این چنینی مختصر و دقیق، با بیانی جذاب و هدفمند نگاشته شده‌اند که برای مطالعه فردی یا گروهی بسیار مناسب‌اند.»

گلوریا فورمن، نویسنده کتاب‌های «مادری مأموریتی» و

همسر شبان.

«به‌عنوان یک شبان، همواره با پرسش‌های مهمی از سوی افراد مختلف مواجه می‌شوم. افراد غیرمسیحی در جستجوی درک انجیل، ایمانداران تازه‌کار برای یافتن مسیر درست، و ایمانداران بالغ‌تر برای پاسخ‌گویی به سؤالات خانواده، دوستان و همکاران خود به من مراجعه می‌کنند. در این مواقع، داشتن منبعی مختصر و مفید که هم پاسخ‌های کتاب مقدسی ارائه دهد و هم راهنمایی برای مطالعه بیشتر باشد، حیاتی است.»

مجموعه «سؤالات کلیسایی» به طور دقیق این نیاز را برآورده می‌کند. هر کتابچه از این مجموعه، یک سؤال بنیادی را با رویکردی کتاب مقدسی و عملی بررسی می‌کند. این مجموعه می‌تواند علاوه بر "سؤالات کلیسایی"، عنوان «پاسخ‌های کلیسایی» را نیز داشته باشد. قصد داریم این کتاب‌های کوچک را به تعداد زیاد تهیه و مرتباً توزیع کنیم و توصیه می‌کنم شما نیز چنین کنید.»
خوان آر. سانچز، شبان ارشد، کلیسای تعمیدی های پوینت، آستین، تگزاس.

«ما مسیحیان از کجا می‌توانیم پاسخ‌هایی قابل اعتماد و دقیق برای پرسش‌های متداول خود درباره زندگی مشترک در کلیسا پیدا کنیم، بدون آنکه نیاز به مطالعه کتاب‌های طولانی و پرهزینه داشته باشیم؟

کتابچه‌های «سؤالات کلیسایی» این نیاز را با ارائه پاسخ‌هایی کتاب مقدسی، عمیق و عملی برطرف می‌کنند.
این مجموعه، به‌ویژه برای شبانان، منبعی ارزشمند و قابل اعتماد است که به آنها کمک می‌کند تا اعضای کلیسا را به حکمت عمیق‌تر و وحدت قوی‌تر هدایت کنند.»
ری اورتلند، رئیس، خدمات نوآوری.

اهمیت والای عشای ربّانی در
چیست؟

- آیا محبت خدا شامل حال همه می‌شود؟ نویسنده: مت مک کالو.
- چطور می‌توانم کسی را پیدا کنم که مرا در مسیر شاگردی مسیح همراهی کند؟ نویسنده: گرت کل.
- چطور می‌توانم از مطالعه کتاب مقدس بیشتر بهره‌مند شوم؟ نویسنده: جرمی کمبل.
- در وضعیت تنوع سیاسی میان اعضای کلیسا، چگونه با محبت رفتار کنم؟ نویسندگان: جانانان لیمن و اندی نسلی.
- راه‌های مؤثر مشارکت مؤمنان در پیشبرد حیات کلیسا چیست؟ نویسنده: میتو امادی.
- معیارهای انتخاب شبانی وفادار و شایسته برای رهبری جماعت ایمانداران کدام اند؟ نویسنده: مارک دیور.
- زنان و شکوفایی روحانی در کلیسای محلی، نویسنده کری فالمر.
- آیا اجرای انضباط کلیسایی نشانه‌ای از محبت است؟ نویسنده: جانان لیمن.
- اگر دلم برای دعا نمی‌تپد، چه کنم؟ نویسنده: جان اُناچکوا
- اگر حس و حال رفتن به کلیسا را نداشته باشم، چه کنم؟ نویسنده گانر گاندرسن.
- وقتی در بشارت دلسرد می‌شوم، باید چه کنم؟ نویسنده آیزاک آدامز.
- حالا که مسیحی شده‌ام، قدم بعدی چیست؟ نویسنده: سم امادی.
- اهمیت والای عشایربانی در چیست؟ نویسنده: آبری سِکیرا.
- چرا باید تعמיד بگیریم؟ نویسنده بای جیمی سن
- چرا باید کلیسای خود را حمایت مالی کنم؟ نویسنده: جیمی دانلوپ.
- چرا باید عضو کلیسای محلی باشیم؟ نویسنده: مارک دیور.

اهمیت والای عشای ربّانی در چیست؟

ابری. م سکیرا

 CROSSWAY®

WH EA TO N, ILLINOIS

اهمیت والای عشای ربّانی در چیست؟

حق نشر © ۲۰۲۱ متعلق به 9Marks

ناشر کراس وی (Crossway)

ادرس: خیابان کرسنت ۱۳۰۰، ویتون، ایلینوی ۶۰۱۸۷

ترجمه به زبان دری / فارسی توسط باختر برای انجیل (Bakhtar for the Gospel)

تمامی حقوق این اثر محفوظ است. هیچ بخشی از این اثر اعم از متن، نمودار، طرح جلد، یا محتوای دیجیتال نباید بدون اجازه کتبی ناشر، با هیچ وسیله (اعم از الکترونیکی، میکائیکی، فتوکپی، ضبط صوت یا غیره) باز تولید، ذخیره یا منتقل گردد، اما در مواردی که قانون کپی رایت به طور مشخص مجاز شمرده باشد.

طراحی جلد: جردن سینگر

اولین چاپ نسخه اصلی ۲۰۲۱

اولین چاپ نسخه دری ۲۰۲۵

چاپ شده در ایالات متحده آمریکا

نقل قول های کتاب مقدس در این ترجمه، با وفاداری کامل از نسخه هزاره نو (NMV) آورده شده اند. تمام تاکیدات در نقل قول های کتاب مقدس (نظیر برجسته سازی، مورب سازی و نقل قول های مضمونی)، توسط نویسنده افزوده شده اند.

مشخصات شابک (ISBN)

شابک (چاپ شومیز): ۹۷۸ - ۱ - ۴۳۳۵ - ۷۲۲۳ - ۴

شابک (ePub): ۹۷۸ - ۱ - ۴۳۳۵ - ۷۲۲۶ - ۵

شابک (Mobipocket): ۹۷۸ - ۱ - ۴۳۳۵ - ۷۲۲۵ - ۸

«زیرا هرگاه این نان را بخورید و از این
جام بنوشید، مرگ خداوند را اعلام
می‌کنید تا زمانی که باز آید»
اول قرنتیان ۱۱: ۲۶

شبان، کلام و عظم را به پایان می‌رساند و در جایگاه خود پشت میز قرار می‌گیرد تا آنچه را که «آیین عشای ربانی یا شام خداوند» می‌نامد، تشریح کند. او بیان می‌دارد که این «جشن مقدس» به منظور یاد آوری عمل رهایی بخش مسیح در روی صلیب برپا می‌شود. سپس، از فداکاری جسم و خون مسیح در راه گناهکاران سخن به میان می‌آورد. پس از آن، رهنمودهایی را در خصوص اهلیت مشارکت کنندگان ارائه می‌دهد. به دعا پرداخته و حس عمیقی از حرمت و سکوت تمام فضا را فرا می‌گیرد؛ همزمان، سینی‌های حاوی قرص‌های کوچک نان و جام‌های بسیار ریز آب میوه میان حاضران منتقل می‌گردد. در نهایت، همگان به تناول نان‌ها و نوشیدن آب میوه پرداخته و باهم خوانی سرود، مراسم را به پایان می‌رسانند. برای افراد نا آشنا با مفاهیم الهیاتی، آیین شام -

خداوند ممکن است عجیب یا حتی نامأنوس جلوه کند. این وضعیت، بلافاصله پرستی اساسی را در ذهن آنان ایجاد می کند اینکه «چه اتفاقی افتاد؟»

چگونه می توان این را «ضیافت» نامید؟ چرا پیروان مسیح اینگونه می خورند و می نوشند، و چه ارتباطی با ایمان این ها دارد؟ این تنها پرستش اسحاق که به کلیسا نرفته است و یا احمد که مسیحی نیست اما روز یک شنبه برای اولین بار به کلیسا آمده نیست بلکه پرستش های هستند که بسیاری از مسیحیان وفادار نیز، یا از طرح آن ها شرم دارند یا متأسفانه، هرگز به آن ها عمیقاً نه اندیشیده اند.

شرکت در عشای ربانی، اگر با غفلت و بی توجهی همراه باشد، به راحتی به انجام رفتاری سطحی و بی روح تبدیل می شود. بسیاری از ما بدون آن که دریابیم چرا، تنها می پنداریم که امری خاص در این لحظه در حال رخ دادن است. گاه نان را تناول می کنیم و جام را می نوشیم، و در دل خود فکر می کنیم که عیسی کاری برای ما انجام می دهد، بی آن که بفهمیم آن کار چیست.

اما اگر تنها ظاهر را حفظ کنیم، این سفره مقدس را به تشریفاتی پوچ تقلیل داده ایم و مقصود اصلی آن را گم کرده ایم. عیسی مسیح می خواهد بدانیم که چه می کنیم و چرا چنین می کنیم، آنگاه که در سفره او مشارکت می نماییم. در این عمل پر رمز و راز پرستش اراده او این است که ما را برکت دهد؛ اما این برکت تنها از راه مشارکتی عمیق و آگاهانه در این مهمانی پر معنا به ما می رسد.

چه چیزی سبب شد تا این کتاب کوچک را در دست بگیرید؟

شاید بارها در آیین عشای ربّانی شرکت کرده‌اید، بی آن که دقیقاً بدانید در پس این عمل چه معنایی نهفته است. شاید این پرسش در ذهن شما شکل گرفته باشد که چرا کلیساها بر انجام این آیین تأکید دارند. یا شاید در کلیساهای حضور یافته‌اید که عشای ربّانی بدون هر گونه توضیح برگزار می‌شود. و اکنون در پی آن هستید که کسی با زبانی روشن و دقیق، اهمیت این آیین و ارتباط آن را با زندگی مسیحی شما تبیین کند.

من بر آنم تا همین کار را انجام دهم. با تأملی عمیق در آموزه‌های کتاب مقدس در باب عشای ربّانی، مشارکت شما در این ضیافت مقدس، آمیخته با شمع و بینشی تازه، در کنار جامعه ایمانی تان معنا خواهد یافت.

ضيافتي براي ياد آوري

من در زمره کسانی هستم که ممکن است «دل بسته طعم‌ها» نامیده شوند. با توجه به تجربه زندگی در شرق و غرب، به غذاهایی که مرا با طعم‌ها و عطرهاي جديد آشنا می‌کنند، عشق می‌ورزم. همچنین مجذوب این هستم که چگونه تجربیات آشپزی می‌توانند خاطرات گذشته را زنده کند. در دوران اقامت در آمریکای شمالی، غذای هندی مرا به یاد دست پخت مادرم و زندگی در جنوب هند، زادگاهم، می‌انداخت. اکنون که در خاورمیانه زندگی می‌کنم، همبرگرها یادآور دوران حضورم در آمریکا هستند. غذا احساسات را بر می‌انگیزد. وعده‌های غذایی خاطرات را باز می‌گرداند. در عشای ربّانی، عیسی مسیح ضیافتی به ما می‌بخشد تا

خاطرات را بر انگیزد تا آنچه را که برای ما انجام داده، به یاد آوریم.

آیا شب آخر زندگی جسمانی عیسی مسیح با شاگردانش را به یاد دارید؟ او در واپسین ساعات پیش از آن که گرفتار خیانت گردد، شکنجه شود و بر صلیب قربانی شود، با نزدیک‌ترین همراهان خود، آخرین ضیافت فصح را برگزار کرد. در همان لحظات سرنوشت ساز، عیسی مسیح خوراکی برای یادبود خود به آنان داد، تا در دل بزرگداشت فصح - جشن رهایی قوم برگزیده خدا؛ خاطره نجات او را نگاه دارند. مروری کوتاه بر گذشته، درک ما را عمیق می‌سازد.

در کتاب پیدایش، خداوند وعده داد که ابراهم و نسلش را برکت خواهد داد و به واسطه ایشان، تمامی ملت‌های جهان را نیز (پیدایش ۱۲؛ ۱۵؛ ۱۷؛ ۲۲). اما کتاب خروج با حکایتی تلخ آغاز می‌شود؛ نسل ابراهیم، همان قوم اسرائیل، زیر یوغ بندگی خرد کننده در مصر زندگی می‌کنند.

قوم اسرائیل فریاد برآوردند و خدا پاسخ داد. او نه بلا فرستاد تا خود را به عنوان خدای یگانه و حقیقی آشکار سازد، و سپس دهمین بلا را فرود آورد یعنی اوج داوری آسمانی. او از میان مصر می‌گذشت تا نخست زادگان مصری را به داوری بسپارد. ولی برای قوم خود، نجاتی مقرر داشت؛ اگر هر خانواده بره‌ای قربانی کند و خون آن را بر درگاه خانه‌اش پاشد، خدا از آن خانه عبور کرده و نخست زاده گان را محفوظ می‌دارد (خروج ۱۲: ۱۲ - ۱۳).

در درون خانه‌های اسرائیلیان، خانواده‌ها گرد هم آمدند تا غذایی میل کنند. آنان بره‌ای قربانی شده را همراه با سبزی‌های تلخ و نان فطیر خوردند؛ غذایی که قرار بود تا نسل‌ها به عنوان «عید فصح» به یاد آورده شود. فصح به آیینی سالانه برای قوم اسرائیل تبدیل شد.

این خودِ خدا بود که آن را بنیان نهاد تا قومش را به یاد آورد که اسرائیل نه به سبب بی گناهی، بلکه به واسطهٔ رحمت خدا و خون برّه از داوری مصون ماند (خروج ۱۲: ۲۳). هر سال، نسل اندر نسل، قوم اسرائیل با خوردن این غذا عمل نجات بخش خدا را به یاد می‌آوردند (خروج ۱۲: ۲۴ - ۲۷).

اکنون باز گردیم به شبِ فِصْح، در کنار عیسی و شاگردانش. آنان برای آخرین بار فِصْح را جشن گرفتند و رهایی و نجات از جانب خدا را در گذشته گرامی داشتند. در همان شب، عیسی مسیح ضیافتی تازه به شاگردانش بخشید تا از این پس او را به یاد آورند:

«چون هنوز مشغول خوردن بودند، عیسی نان را برگرفت و پس از شکرگزاری، پاره کرد و به شاگردان داد و فرمود: «بگیرید، بخورید؛ این است بدن من.» سپس جام را برگرفت و پس از شکرگزاری آن را به شاگردان داد و گفت: «همهٔ شما از این بنوشید. این است خون من برای عهد [جدید] که به خاطر بسیاری به جهت آمرزش گناهان ریخته می‌شود.» (متی ۲۶: ۲۶ - ۲۸).

روز بعد، عیسی مسیح بر صلیب رفت قربانی شد و جان سپرد تا جایگزین قوم خود گردد و خشم و قضاوت پروردگار را که بر همهٔ گناهکاران بود، بر جان خود گرفت و حمل کرد. سپس او با جلال و عظمت در روز سوم از مردگان قیام کرد، و اکنون در آسمان سلطنت می‌کند و آمرزش و حیات جاودان را به همهٔ کسانی که به او ایمان می‌آورند، عرضه می‌دارد. اگر شما این سطور را می

خوانید، هنوز به عیسی مسیح اعتماد و ایمان ندارید، این دعوت شامل حال شما نیز می‌شود! از گناه خود بازگردید، امروز به عیسی ایمان بیاورید، تا آموزش را بیابید و زندگی شما برای همیشه در دستان خداوند دگرگون گردد.

همان‌گونه که ضیافتِ فِصْحِ نجات قوم اسرائیل را به یاد می‌آورد، عشای ربانی نیز نجات قوم عیسی مسیح را به یاد می‌آورد که چگونه او ما را رهایی بخشید. با این همه، این ضیافت یادبودی است از نجاتی به مراتب عظیم و با شکوه‌تر. نجات از مصر و آیینِ فِصْحِ، پیش در آمدی بود بر نجاتی والاتر. به واسطهٔ مرگ مسیح، خدا قوم خود را از بردگی گناه آزاد ساخت.

عیسی مسیح از ضیافتِ فِصْحِ بهره گرفت تا نگاه شاگردانش را نسبت به قربانی نوین و بزرگ معطوف سازد - جایی که نان نماد بدن او و آب میوه نماد خون او بود. عیسی مسیح همان بره‌ای فِصْحِ خداست که گناه جهان را بر می‌دارد (یوحنا ۱: ۲۹؛ اول قرنتیان ۵: ۷). و این ضیافت او به ما کمک می‌کند تا عمل عظیم نجاتش را به یاد آوریم.

آنگاه که نان را می‌خوریم و جام را می‌نوشیم، او را به یاد می‌آوریم، همان‌گونه که خود فرمود «این را به یاد من به جا آرید» (لوقا ۲۲: ۱۹). با قلب‌های مملو از شکرگزاری به کاری او در روی صلیب نگاه می‌کنیم.^۱

ما نیازی نداریم که قربانی عیسی مسیح را تکرار کنیم؛ آن قربانی کامل است و نیازی به اصلاح یا افزودن ندارد. آنچه نیاز داریم، این است که آنچه او انجام داده را به یاد آوریم و معنای قربانی کامل

او برای زندگی مان لذت ببریم. نان نماد بدن عیسی مسیح و آب میوه، نماد خون او. هنگامی که این نماد ها را می‌خوریم و می‌نوشیم، ما را به سوی قربانی محبت آمیز و حیات بخش او رهنمون می‌سازد. از این رو، عشای ربّانی ابزاری است که به واسطهٔ حواس جسمانی، ما را به شکلی محسوس به انجیل یادآوری می‌کند:

- هنگام چشیدن نان، به یاد آورید که همان طور که وجود این نان در دهان شما واقعی است، این حقیقت نیز به همان اندازه واقعی است که پسر خدا جسم انسانی پوشید و خود را برای شما فدا کرد تا شما حیات جاودان داشته باشید.
 - همان طور که شیرینی آب میوه و به صورت خاص آب انگور را می‌چشید، حلاوت آمرزش گناهان خود را به یاد آورید، زیرا عیسی مسیح خون خود را برای شما جاری ساخت.
- هنگام مشارکت در عشایی ربّانی، به خاطر داشته باشید:
- شما با خداوند دشمن بودید، اما اکنون به فرزندی خانواده او پذیرفته شده‌اید.
 - در گناهان خود محکوم بودید، اما اکنون صالح و پارسا شمرده می‌شوید.
 - بنده گناه بودید، اما اکنون برای خدمت به خدا آزاد گشته‌اید.
 - در گناهان خود مرده بودید، اما اکنون زنده شده‌اید.
 - به سوی نابودی و جهنم در حرکت بودید، اما اکنون شهروند پادشاهی آسمانی خدا هستید.
- ... و همه این‌ها به خاطر عیسی مسیح است!

این عمل یادآوری صرفاً یک فعالیت ذهنی نیست. بلکه چنین یادآوری هویت ما را باز تعریف و شکل می‌دهد. داستان‌های خود محور زندگی ما را باطل می‌کند و ما را در روایتی جدید و بسیار با شکوه‌تر جای می‌دهد. و تمرین آموزشی برای زندگی در هویت جدید ما است.

بگذارید قلب شما از شکرگزاری برای حیاتی که عیسی مسیح با مرگ خود برای شما به دست آورد، سرشار شود. به همین دلیل است که عشای ربّانی گاهی «عید شکرگزاری» (Eucharist) نامیده می‌شود؛ از کلمه یونانی که به معنای «شکرگزاری» گرفته شده است. در عشای ربّانی، ما با قلبی شاکر به صلیب خداوند ما عیسی مسیح می‌نگریم.

ضيافت همبستگی

من در کشورهای مختلفی زندگی کرده‌ام و این افتخار را داشته‌ام تا با مردمانی از فرهنگ‌های گوناگون آشنا شوم. در میان تمام تفاوت‌های موجود، وجه اشتراکی ظریف میان تمامی جوامع وجود دارد. خانواده‌ها، فارغ از مرزهای جغرافیا و سنت، در کنار یکدیگر غذا می‌خورند. خواه شام‌های صمیمی در خانه باشد، خواه جشن‌های مفصل در مناسبت‌های خانوادگی، غذا و سفره در واقع مجالی فراهم می‌آورد برای گرد آمدن، برای چشم در چشم شدن، برای سهیم شدن در لحظه‌های یکدیگر و برای تنیدن پیوندهایی که ما را به زندگی یکدیگر گره می‌زند.

عشای ربّانی از این قاعده مستثنا نیست. آری، این ضیافتی است برای تأمل شخصی برای آنچه عیسی برای هر یک از ما انجام داده

است. اما در عین حال، ضیافتِ خانوادگیِ کلیسای محلی است جایی که همه با هم، کار نجات دهندهٔ او را گرامی می‌داریم. متأسفانه، برخی از ایمانداران بر این باورند که زندگی مسیحی به رابطه‌ای خصوصی میان «من و عیسی» محدود می‌شود. در این نگاه فردگرایانه، کلیسا صرفاً نهادی اختیاری است، و چیزی بی تأثیر بر ارتباط اصلی با مسیح. عشای ربّانی نیز در این تصور، به ضیافتی دونفره میان من و نجات دهنده‌ام تقلیل می‌یابد؛ لحظه‌ای که فقط من هستم و یاد او. اما این برداشت، نه تنها معنای اصلی عشای ربّانی را از میان می‌برد، بلکه جوهرهٔ حیات مسیحی را نیز فرو می‌کاهد.

زیرا آنکه بر صلیب جان سپرد و فدیۀ گناهان شد، نه صرفاً برای نجات افرادی که هیچ ارتباطی به هم ندارند، بلکه برای نجات «قوم» خود این کار را انجام داد. آری، او فدیۀ شد تا گناهکارانی از هر قوم و نژاد، از هر زبان و فرهنگ، در او به هم پیوند خورده و خانوادهٔ جهانی برای خداوند شوند. او خون خویش را ریخت تا ما را به عنوان خواهران و برادرانی خریدۀ شده، در خانوادهٔ آسمانی خود بپذیرد فرزندان‌ی که به نام پدر آسمانی خوانده می‌شوند.

به این نکته توجه داشته باشید که برخی از متون کتاب مقدس چگونه با وضوح و شکوهی بی نظیر، نقش عیسی را در گرد آوردن ما به عنوان خانواده‌ای روحانی برجسته می‌سازد:

- «پس دیگر نه بیگانه و اجنبی، بلکه هموطن مقدسین و عضو خانوادهٔ خدایید» (افسیان ۲: ۱۹).
- «زیرا او که مقدس می‌سازد و آنان که مقدس می‌شوند، همه از یک تبارند. از همین رو، عیسی عار ندارد ایشان را برادر

بخواند. چنان که می‌گوید: «نام تو را به برادرانم اعلام خواهم کرد؛ و در میان جماعت، تو را خواهم ستود» (عبرانیان ۲: ۱۱ - ۱۲).

آنگاه که مسیحیان یکدیگر را «برادر» یا «خواهر» می‌نامند، این تنها ادبیاتی محبت‌آمیز نیست، بلکه عنوانی روحانی و وزین است که ریشه در واقعیتی نجات‌بخش دارد. ما واقعاً اعضای یک خانواده‌ایم خانواده‌ای که با خون مسیح خریداری شده است. او ما را از جدایی بیرون آورد و در خانواده‌ی آسمانی خود ساکن ساخت.

پس در قبال این مهم، چه باید کرد؟ راه چاره، پیوستن به کلیسای محلی است.^۲ زیرا عیسی مسیح، نه تنها ما را نجات داده، بلکه ما را فرا خوانده است تا این پیوند خانوادگی را به گونه‌ای عملی در چارچوب عضویت در کلیسا زندگی کنیم. کلیساهای محلی، جماعت از ایمانداران واقعی اند که خود را در اطاعت مشترک از فرمان مسیح خداوند متعهد می‌دانند:

- آنان به صورت منظم و متعهد گرد هم می‌آیند تا در سایه‌ی موعظه‌ی کلام خداوند پرورش یابند.
- آنان مثل اعضای یک خانواده، زندگی را با هم قسمت می‌کنند و بارهای یکدیگر را بردوش می‌گیرند.
- آنان از طریق تعمید و عشاء ربانی، ایمان یکدیگر را به رسمیت شناخته و اعلام می‌دارند.
- اگر به مسیح ایمان آورده‌اید و زندگی خود را به او سپرده‌اید، شایسته است تا خود را نیز به دیگر ایمانداران در کلیسای

محلّی متعهد سازید. در همین بستر است که شاگردی حقیقی شکل می‌گیرد. در همین بستر است که شاگردی حقیقی شکل می‌گیرد. زندگی کلیسایی نه امری زینتی، بلکه جوهرهٔ فرمان‌پذیری از خداوند است.

اگر کسی بخواهد اعضای خانوادهٔ مرا بشناسد، می‌تواند به مدارک رسمی من مراجعه کند؛ یا می‌تواند هر شب به خانه‌ام بیاید و با دیدن کسانی که شبانه روز بر سر سفره حاضرند، و ببیند که چه کسانی متعلق به خانوادهٔ من هستند. به همین سان، مسیح به کلیساهای محلّی تعمید و شام خداوند را عطا کرده است، تا نشانه‌ای باشد از آن که چه کسانی به خانوادهٔ او تعلق دارد. اجازه دهید تا بیشتر شرح دهم.

در تعمید، دست کم دو رویداد اساسی رخ می‌دهد: (۱) شخص مسیحی به صورت عمومی اعلام می‌دارد که به عیسی مسیح خداوند و جماعت (کلیسا) تعلق دارد؛ و (۲) کلیسای محلّی با تأیید ایمان او، رسماً وی را در آغوش خانوادهٔ مسیح می‌پذیرد. اما در ضیافت شام خداوند یا عشای ربّانی، چنین پیوند مقدس، باری دیگر تازه تر می‌شود. مؤمنان هم زمان عهد خود را با مسیح و با یکدیگر تجدید کرده و وفاداری خویش را به مسیح اعلام می‌دارند، و مشارکت زنده و حقیقی را در خانوادهٔ نجات یافتهٔ او تصدیق می‌کند. تعمید و عشای ربّانی، در کنار یکدیگر، مرزهای تعلق را در کلیسای محلّی ترسیم می‌کند: آن که «درون» است و آن که «بیرون» است.

عشای ربّانی، ضیافتی است خانوادگی. از همین روست که صرفاً

کلیسا و تنها در چارچوب گردهمایی رسمی خود، باید آن را برگزار کند. در آغاز ایمانم، چنین می‌پنداشتم که هر زمان گروهی از ایمانداران گرد هم آیند، می‌توانند نان و آب میوه را تقسیم کرده و عشای ربانی را برگزار نمایند. به عنوان مسیحی تازه‌کار مشتاق (و ناآگاه!)، با هم اتاقی‌های مسیحی‌ام و حتی روزی در پروازی هوایی، آن را با همسرم که تازه ازدواج کرده بودیم به جا آوردم، گمان می‌کردم که عشای ربانی را گرامی داشته‌ام. اما دریغا که چنین اعمال ناآگاهانه، اگرچه خالصانه اند، اما درک دقیقی از آموزه کتاب مقدس را به همراه ندارد.

شاید داستان باز آلدین، فضانورد دوم، را شنیده باشید که در سطح ماه برای خود عشای ربانی برگزار کرد! هرچند این واقعه در ظاهر جذاب است، اما کلام خدا با صراحت اعلام می‌دارد که این ضیافت، ویژه زمان گردهمایی کلیساست. جمع بودن جسم و جان کلیساست که آن را به «ضیافت خداوند» تبدیل می‌سازد.^۳

به این نکته توجه داشته باشید که پولس رسول چگونه برخی از مسیحیان خود محور کلیسای قرن‌تس را اصلاح کرد. کلیسا به نحوی در آشفتگی کامل به سر می‌برد. اعضا به دسته‌های مختلفی تقسیم شده بودند که هر گروه حول آموزه‌های آموزگار محبوب خود شکل گرفته بود، و گناهی هولناک را با سکوت شرم آور نادیده می‌گرفتند. در موضوعاتی چون ازدواج و طلاق، آیین پرستش، و عطایای روحانی، دچار سردرگمی و آشفتگی بودند. اما در میان همه این بی‌نظمی‌ها، مسئله‌ای وجود داشت که جدیت آن، داور مستقیم خداوند را برانگیخت؟ بی‌اعتنایی به یکدیگر در

لحظه‌ای که باید یگانگی کلیسا در عشای ربّانی تجسم یابد. برخی از مؤمنان کلیسای قرن‌تس گرفتار خود محوری و بی‌اعتنایی نسبت به دیگران بودند؛ آنان در مراسم عشای ربّانی منتظر نمی‌ماندند تا دیگران نیز در سفرهٔ مشارکت سهیم شوند. اعضای متمول، پیش از رسیدن فقیران، خوراک را تمام می‌کردند و آب میوه را بی‌ملاحظه مصرف می‌کردند. در واکنش به این نظمی، پولس بارها تاکید می‌کند که باید کلیسا پیش از برگزاری عشای ربّانی به گونه‌ای منظم گرد هم آید:

«زیرا وقتی شما گرد هم می‌آید، به جای فایده باعث ضرر است»
(اول قرنتیان ۱۱: ۱۷).

«آنگاه که به عنوان کلیسا جمع می‌شوید، در میان شما جداییها روی می‌دهد» (اول قرنتیان ۱۱: ۱۸).

«زمانی که شما در یک جا گرد هم می‌آید، براستی برای خوردن شام خداوند نیست. زیرا هنگام صرف غذا، هر یک از شما بی‌آنکه منتظر دیگران باشد شام خودش را می‌خورد، به گونه‌ای که یکی گرسنه می‌ماند، در حالی که دیگری مست می‌شود. آیا خانه‌ها برای خوردن و نوشیدن ندارید؟ یا اینکه کلیسای خدا را خوار می‌شمارید و اشخاص بی‌چیز را شرمسار می‌سازید؟ به شما چه بگویم؟ آیا برای این کار تحسینتان کنم؟ به هیچ روی تحسینتان نخواهم کرد.» (اول قرنتیان ۱۱: ۲۰ - ۲۲).

«پس ای برادران من، چون برای خوردن گرد هم می‌آید، منتظر یکدیگر باشید. اگر کسی گرسنه است، در خانهٔ خود غذا بخورد تا گرد هم آمدن شما به محکومیت نینجامد. در خصوص سایر چیزها نیز چون نزدتان آمدم، دستورات لازم را خواهم داد.» (اول قرنتیان ۱۱: ۳۳ - ۳۴).

پولس رسول تأکید می‌ورزد که عشای ربّانی تنها در قالب گردهمایی کلیسا معنا می‌یابد؛ همان‌گونه که ضیافت خانوادگی در حضور تمام اعضا معنا پیدا دارد، این آیین مقدس نیز تنها در دل خانوادهٔ گردآمدهٔ ایمانداران معتبر است. و از سوی دیگر چنین آیین مقدس نباید به جمع‌های کوچک، کلاس‌های تعلیم، همایش‌های مذهبی یا اردوهای نوجوانان و حتی ماجراجویی‌های فضایی تقلیل پیدا کند.

اما آموزهٔ کلام مقدس خداوند فراتر می‌رود؛ عشای ربّانی نه فقط بازتابی از عضویت در خانوادهٔ عیسی، بلکه خود بستری است که جماعتی مؤمن را به کلیسایی محلی مبدل می‌سازد.

عیسی مسیح با قربانی یگانه‌اش، ما را به خانوادهٔ خود سهیم ساخت؛ و چون به او پیوسته‌ایم، به یکدیگر نیز پیوند خورده‌ایم. در این ضیافت یادبود، ما عهد وفاداری مان را هم به مسیح و هم به همدیگر تجدید می‌کنیم. عشای ربّانی، وحدتی را به نمایش می‌گذارد که هیچ آیینی دیگر به پای آن نمی‌رسد. در این ضیافت، ما به خانواده‌ای مقدس بدل می‌شویم. در خوردن و نوشیدن با هم، به یگانگی در مسیح شکل می‌دهیم.

بیاید دوباره به قرن‌تس بازگردیم. ایمانداران آنجا نه تنها در عشایر بانی یکدیگر را نادیده می‌گرفتند، بلکه برخی از آنان در ضیافت‌های بت پرستانه که خدایان دروغین را تکریم می‌کردند نیز شرکت می‌جستند. پولس به قرن‌تیان هشدار داد که مشارکت در این ضیافت‌ها، شرکت در بت پرستی است. از سوی دیگر، مشارکت در عشای ربّانی، به معنای سهیم شدن در مسیح است. پولس چنین نوشت:

«آیا جام برکت که به جهت آن شکر می‌گزاریم، شریک شدن در خون مسیح نیست؟ و آیا نانی که پاره می‌کنیم، شریک شدن در بدن مسیح نیست؟ از آنجا که نان یکی است، ما نیز که بسیاریم، یک بدن هستیم، زیرا همه از یک نان بهره می‌یابیم» (اول قرن‌تین ۱۰: ۱۶ - ۱۷).

این به چه معناست؟ به این معناست که وقتی ما عشای ربّانی را می‌خوریم و می‌نوشیم، در کنار عیسی مسیح بر سر سفره نشسته‌ایم و با او رفاقت (همدلی) می‌کنیم. و چون با او همدلی می‌کنیم، با یکدیگر نیز در پیوند هستیم. به همین دلیل است که عشای ربّانی اغلب «مشارکت مقدس» می‌نامند. دوباره به آنچه پولس رسول در آیه ۱۷ می‌نگارد نگاه کنید «از آنجا که نان یکی است، ما نیز بسیاریم، یک بدن هستیم، زیرا همه از یک نان بهره می‌یابیم.» به عبارت دیگر، عشای ربّانی ما را متحد می‌سازد و ما را به کلیسا تبدیل می‌سازد.

یکی از برکات بزرگ زندگی من، جماعتی است که شبان آن هستیم. کلیسای ما در شهری جهانی در خاور میانه قرار دارد و متشکل از مردمانی با نزدیک به پنجاه ملیت گوناگون و حتی بیشتر از آن، اقوام، فرهنگ‌ها و زبان‌های مختلف است. عیسی مسیح با مرگ خود، همه ما را در خود متحد ساخته است. هنگامی که به عنوان کلیسا گرد هم می‌آییم، پیش طعمی از بهشت را تجربه می‌کنیم جایی که مردمان نجات یافته عیسی از هر قبیله، زبان و ملت تا ابد او را خواهند پرستید (مکاشفه ۷: ۹ - ۱۲).

در یکی از گردهمایی‌های عشای ربّانی، کشور زادگاه من، هند، در آستانه جنگ با کشور همسایه، پاکستان، قرار داشت - نزاعی

دیرینه که طی دهه‌ها شعله ور شده بود. در همان صبح، دو نفر از جماعت ما خدمت عشای ربانی را انجام دادند؛ یکی اهل هند و دیگری اهل پاکستان بودند. گرچه سرزمین‌های مادری ایشان در آستانه‌ی درگیری بودند، اما این دو در صلح با یکدیگر ایستاده بودند و این همه به سبب بدن و خون عیسی مسیح بود. آن‌ها با هم نان را شکستند و جام را نوشیدند، چون اعضای یک خانواده بودند. این است تصویری که عشای ربانی به نمایش می‌گذارد؛ صلح و یگانگی‌ای که عیسی مسیح برای ما فراهم کرده است، چه اکنون در اطراف سفره‌اش و چه تا ابد در حضور تخت پادشاهی‌اش.

حال، این همه برای شما چه معنایی دارد؟ زمانی که بار دیگر بر سر سفره‌ی عشای ربانی می‌نشینید، این نکات را با تأمل در نظر داشته باشید:

- شام خداوند تنها تجربه‌ای فردی با مسیح نیست؛ بلکه لحظه‌ای ویژه در بستر خانواده‌ی مقدسی که به واسطه‌ی فیض، در آن پذیرفته شده‌اید نیز است.

- بکوشید تا به گونه‌ای مستمر، از نحوه‌ی عمل خدا در زندگی دیگر اعضای کلیسا با خبر شوید؛ از چگونگی ایمان آوردنشان، از مسیر رشدشان، و از وفاداری خدا در زندگی شان. و هنگام مشارکت در عشای ربانی، برای فیضی که در حیات آن‌ها جاری شده است، همچون فیضی که در زندگی خود دیده‌اید، خدا را شکر گوید.

شما صرفاً نجات فردی را به یاد نمی‌آورید؛ بلکه در حال تجلیل از واقعیتی هستید که بر مبنای آن، به یک خانواده تبدیل شده‌اید. پیوندی را جشن بگیرید که با خون عیسی مسیح خریداری شده است -

اهمیت والای عشای ربّانی در چیست؟

پیوندی که شما را به او و به هم پیوند می‌دهد. از مشارکت خود با مسیح و خانوادهٔ کلیسا، عمیقاً بهره‌مند شوید.

ضیافتی برای پرورش ایمان

چند سال قبل، زندگی کم تحرک و نا سالم را کنار گذاشته و وارد برنامه‌ای دقیق و سختگیرانه در حوزه ورزش شدم. به تدریج آموختم که باید رژیم غذایی‌ام را متناسب با فشارها و نیازهای جدید مسیر نو اصلاح کنم. در این مسیر بارها یک اصل کلیدی را شنیدم «غذا، سوخت است.» پیام این جمله برایم خیلی روشن بود که در واقع تغذیه سالم، بستر زندگی سالم و هدفمند را فراهم می‌کند.

اما زندگی در حضور عیسی مسیح، بی تردید به مراتب دشوارتر و پر زحمت‌تر از هر برنامه تمرینی جسمانی است. شکر خدا که او خود، ما را با قوت آسمانی که کلام حیات بخش اوست تغذیه می‌کند. شام خداوند، ایمانی را که در مسیر شاگردی نیاز داریم، تقویت کرده و بنای آن را استوار می‌سازد.

برای درک عمیق تغذیه روحانی، باید به ذات رابطه مان با خداوند در مسیح بنگریم. قربانی مسیح در روی صلیب صرفاً برای رهایی از گناه نبود؛ بلکه مسیری بود برای پیوندی زنده با خدای زنده. در اتحاد با مسیح، و با وعده‌های نافذ ابدی چون بخشش گناه، دگرگونی حیات، و شناختی راستین و عمیق از وجود خالق؛ خدا خویشتن را به ما متعهد ساخته است. چنین پیوند مقدس، در زبان کتاب مقدس «عهد» خوانده می‌شود.

عهد چیست؟ عهد، رابطه‌ای استوار و تعهدی عمیق است که با

محبت وفادارانه، صداقت پایدار، و وفاداری عاشقانه شناخته می‌شود و شالوده‌اش را وعده‌هایی الزام آور و خلل ناپذیر تشکیل می‌دهد. برای نمونه، ازدواج، عهدی مقدس است که در آن، مرد و زن خود را با التزام کامل به یکدیگر می‌سپارند.

در عهد عتیق مشاهده می‌کنیم که خداوند در بزنگاه‌های مهم تاریخی، با قوم خویش عهد می‌بندد. این پیمان‌ها چون ستون‌هایی در مسیر مکاشفه آسمانی ایستاده‌اند و روند داستان نجات را شکل می‌دهد. با این حال، انسان؛ چه نخستین انسان یعنی آدم، و چه قوم برگزیده خدا، اسرائیل در وفاداری به این پیمان‌ها ناکام می‌ماند و چهره‌ای از عهد شکنی مکرر را نمایان می‌سازد. در چنین زمینه‌ای از شکست انسانی، وعده خدا مبنی بر ایجاد «عهد جدید» با قومش، شکوه و عظمت خاصی پیدا می‌کند. او عهدی را نوید داد که ماهیتی متمایز و متفاوت از تمامی پیمان‌های پیشین خواهد داشت:

«خداوند می‌فرماید: «اینک روزهایی فرا می‌رسد که من با خاندان اسرائیل و خاندان یهودا عهدی تازه خواهم بست، نه مانند عهدی که با پدرانشان بستم آن روز که دست ایشان را گرفتم تا از سرزمین مصر به در آورم.» زیرا خداوند می‌فرماید، «آنان عهد مرا شکستند، با آنکه من شوهرشان بودم.» اما خداوند می‌گوید: «این است عهدی که پس از آن ایام با خاندان اسرائیل خواهم بست: شریعت خود را در باطن ایشان خواهم نهاد و بر دلشان خواهم نگاشت، و من خدای ایشان خواهم بود و ایشان قوم من خواهند بود. دیگر کسی به همسایه یا به برادرش تعلیم نخواهد داد و نخواهد گفت «خداوند را بشناسید!»، زیرا خداوند می‌گوید، «همه از خرد و بزرگ مرا خواهند شناخت، از آن رو که تقصیر ایشان را خواهم آمرزید و گناهشان را دیگر به یاد نخواهم آورد.» (ارمیا ۳۱: ۳۱ - ۳۴).

اهمیت والای عشای ربّانی در چیست؟

در این متن، خداوند وعده می‌دهد که با قومش پیمانی نو برقرار خواهد کرد؛ پیمانی که در آن، بخشش گناهان، دل‌هایی مطیع و فرمانپذیر و رابطه‌ای نزدیک و صمیمی با او تضمین می‌شود. اما این وعده پرسش‌هایی اساسی را بر می‌انگیزد که چگونه خداوند می‌تواند گناهان قوم خود را ببخشد؟ چگونه خدایی که بر عهدش پایبند است می‌تواند با مردمی عهد شکن وارد پیمانی همیشگی شود؟

وقتی که عیسی مسیح، شام خداوند را بنا نهاد، صراحتاً اعلام کرد که از طریق مرگ در روی صلیب، همان پیمان نو وعده شده در ارمیا ۳۱ تحقق یافته است:

«سپس جام را برگرفت و پس از شکرگزاری آن را به شاگردان داد و گفت: «همه شما از این بنوشید. این است خون من برای عهد [جدید] که به خاطر بسیاری به جهت آمرزش گناهان ریخته می‌شود» (متی ۲۶: ۲۷ - ۲۸).

«به همین سان، پس از شام جام را برگرفت و گفت: «این جام، عهد جدید است در خون من، که به خاطر شما ریخته می‌شود» (لوقا ۲۲: ۲۰).

خداوند از راه فداکاری عیسی مسیح، پیمانی مقدس با گناهکاران برقرار کرد. عیسی مسیح با پیشکش جان خویش در مرگ، تحمیل مجازات شایسته ما و پرداخت بهای گناهان مان با خون خود، عهد نو را نهادینه ساخت. بدین ترتیب، ما وارثان وعده‌های پر جلال این عهد آسمانی می‌شویم.

ولی ممکن پرسشی به وجود آید که شام خداوند چه نسبتی با این پیمان دارد؟ در واقع، شام خداوند به مشارکت ما در وعده‌های پرشکوه عهد جدید اشاره دارد. همانند تعمید، شام خداوند نیز

نشانه‌ای از این عهد جدید است. در کتاب مقدس، عهد‌ها اغلب با نشانه‌هایی همراه‌اند. به‌عنوان نمونه، رنگین‌کمان نشانه عهد خدا با نوح است (پیدایش ۹: ۸-۱۷)، ختنه نشانه عهد خدا با ابراهیم است (پیدایش ۱۷: ۹-۱۴)، و عید فصح نشانه عهد خدا با قوم اسرائیل. حتی در ازدواج، زن و شوهر حلقه‌هایی به یکدیگر می‌دهند که نمادی از تعهدات عهدی آنان است. خدا تعמיד و شام خداوند را به‌عنوان نشانه‌های عهد به ما عطا کرده تا ما را به یاد وفاداری او بیندازد.

چنین نشانه، مانند غسل تعמיד، نمادی است از عهد و پیمان جدید. پیمان‌های کتاب مقدس همیشه با نشانه‌هایی همراه بوده؛ از قوس قزح یا رنگین‌کمان عهد نوح گرفته تا ختنه عهد ابراهیم و فصح عهد موسی و این دو نشانه، غسل تعמיד و شام خداوند یا عیشای ربانی، یادآور وفاداری بی‌بدیل خداوند هستند.

شام خداوند، با به‌تصویر کشیدن نمادین وفاداری خداوند، ایمان را تقویت و روح و روان ما را تغذیه می‌کند. باز هم به پیمان نو وعده داده شده در ارمیا ۳۱: ۳۱ - ۳۴ بیندیشید؛ پیمانی که از طریق عیسی مسیح واقعیت پیدا کرده و تحقق یافته است. نباید فراموش کنیم که در این عهد نو، عیسی مسیح خویشتن را به ما بخشیده است. از طریق پیوند روحانی با او، دل‌های ما توان زندگی در ایمان و اطاعت از حکمت خداوند را به دست می‌آورند، و با او در یک همنشینی راستین شریک می‌شوند. شام خداوند همان محفل معنوی است که ما در آن، همزمان با خوردن حقیقی و روحانی، به تحقق عشق و وفاداری پروردگار شوک و طعم می‌دهیم.

به همین دلیل است که عیسی مسیح نان و آب میوه را بازتابی از وجود خویش می‌داند:

«بگیرید و بخورید این است بدن من... همه شما از این بنوشید. این است خون من برای عهد [جدید] که به خاطر بسیاری به جهت آمرزش گناهان ریخته می‌شود» (متی ۲۶: ۲۶ - ۲۸).

در انجیل یوحنا، اگرچه عیسی به طور خاص در مورد عشای ربّانی سخن نمی‌گوید، اما ایمان به خود را اینگونه توصیف می‌کند:

«آمین، آمین، به شما می‌گویم، که تا بدن پسر انسان را نخورید و خون او را ننوشید، در خود حیات ندارید... کسی که بدن مرا می‌خورد و خون مرا می‌نوشد، در من ساکن می‌شود و من در او» (یوحنا ۶: ۵۳، ۵۶).

عیسی مسیح از زبان استعاره خوردن و نوشیدن استفاده می‌کند تا به ماهیت حیات بخش اتحاد با خود اشاره کند. وقتی به عیسی مسیح خداوند ایمان می‌آوریم، او را دریافت می‌کنیم. در شام خداوند، زمانی که با ایمان می‌خوریم و می‌نوشیم، با ایمان از مسیح تغذیه می‌کنیم. در آن لحظه، به میز آسمانی او فرا خوانده می‌شویم، جایی که در مشارکتی روحانی با او به سر می‌بریم. همان‌گونه که یک نوشیدنی مقوی می‌تواند عضلات خسته را برای تمرینی سخت نیرو ببخشد، شام خداوند نیز ایمان فرسوده ما را تجدید کرده و دل‌های خسته‌مان را با توان لازم برای زندگی مسیحی تغذیه می‌نماید.

اما هنگامی که از تغذیه به وسیله عیسی مسیح در شام خداوند سخن می‌گوییم، باید روشن سازیم که این سخن به چه معنا

نیست. برخی سنت‌های مسیحی بر این باورند که شام خداوند به صورت معجزه آسا بدن مومنان را از بیماری‌های جسمانی شفا می‌بخشد. برخی دیگر تصور می‌کنند که با خوردن و نوشیدن جام، رخدادی جادویی به وقوع می‌پیوندد. این دیدگاه‌های خرافی از شام خداوند نادرست و بی اساس است. کتاب مقدس به روشنی تعلیم می‌دهد که نان و آب میوه، نمادهایی اند که به حقیقتی برتر اشاره دارند؛ آن‌ها خود در ذات خویش حامل قدرتی جادویی نیستند. همچنین کتاب مقدس وعده‌ای مبنی بر شفای جسمانی از طریق شام خداوند نمی‌دهد. بلکه ما در این شام، با عیسی مسیح به طور روحانی دیدار می‌کنیم، و ایمان مان به واسطه اعتماد به وعده‌های عهد او تقویت می‌شود.

پس این حقایق چگونه باید نگرش ما به شام خداوند را شکل دهد؟ چند نکته برای تأمل وجود دارد:

- از عیسی مسیح بخواهید که قربانی خود را به خاطر شما به یاد شما بیاورد.
- ایمان داشته باشید که عیسی فیضی را که برای رشد در اعتماد و اطاعت نیاز دارید، به شما عطا خواهد کرد.
- با انتظار و امید به شام خداوند نزدیک؛ شما به همراه خانواده کلیسایی خود به ضیافتی وارد می‌شوید که همانند ندارد؛ ضیافتی که در آن، خود عیسی مسیح حاضر است.

ضيافتي براي تأمل

چند سال پیش، همراه با جمعی از رهبران کلیسا، به ضیافتی در کاخ یکی از شیوخ دعوت شدم. این مهمانی باشکوه مستلزم ارسال

پیشاپیش مدارک هویتی و گذرنامه بود. ما از مراحل امنیتی دقیق عبور کردیم و ناگزیر بودیم تشریفات خاص و رفتارهایی کاملاً منظم را رعایت نماییم. این، ضیافتی نبود که کسی بتواند بی دعوت یا بی تشریفات، به سادگی وارد آن شود.

حال، این پرسش مطرح است که؛ شام خداوند برای چه کسانی تدارک دیده شده است؟ و چه شرایطی برای نشستن بر این سفره لازم است؟ آنچه تا کنون آموخته‌ایم این است که شام خداوند، ضیافتی است برای خانواده روحانی عیسی؛ جایی که با هم مرگ نجات بخش او را به یاد می‌آوریم و در مشارکت با او و با یکدیگر سهیم می‌شویم.

اما هرگاه بر این سفره می‌نشینیم، باید دریابیم که مهمان پادشاهی آسمانی هستیم؛ ما بر سر سفره پادشاه عیسی مسیح نشانده شده ایم. و چنان که هر حضور در دربار سلطنتی نیازمند آداب و شرایطی خاص است، حضور در این ضیافت نیز چنین اقتضائاتی دارد.

مجدداً نگاهی به قرنتس بیندازیم؛ جایی که پولس دستورالعملی دقیق برای مناسک شام خداوند صادر کرد. مسیحیان قرنتس، به جای برخورد با احترام، با شکم پرستی و مستی به مهمانی مقدس آمده بودند. پولس آن‌ها را فرا خوانده تا پیش از شرکت در این آئین، خود را بررسی کرده بیازمایند:

«پس هر که به شیوه‌ای ناشایسته نان را بخورد و از جام خداوند بنوشد، مجرم نسبت به بدن و خون خداوند خواهد بود. اما هر کس پیش از آنکه از نان بخورد و از جام بنوشد، خود را بیازماید. زیرا هر که بدون تشخیص بدن بخورد و بنوشد، در واقع محکومیت خود را خورده و نوشیده است. از همین روست که بسیاری از شما ضعیف

و بیمارند و شماری هم خفته‌اند. اما اگر بر خود حکم می‌کردیم، بر ما حکم نمی‌شد. پس آنگاه که خداوند بر ما حکم می‌کند، تأدیب می‌شویم تا با دنیا محکوم نگردیم. پس ای برادران من، چون برای خوردن گرد هم می‌آید، منتظر یکدیگر باشید. اگر کسی گرسنه است، در خانه خود غذا بخورد تا گرد هم آمدن شما به محکومیت نینجامد. در خصوص سایر چیزها نیز چون نزد تان آمدم، دستورات لازم را خواهم داد» (اول قرتیان ۱۱: ۲۷ - ۳۴).

این کلمات و سخنان بسیار جدی اند! زیرا شام خداوند صرفاً یک وعده غذایی معمولی نیست بلکه ضیافتی با اهل دربار است، سفره خانواده پادشاه آسمانی ما، عیسی مسیح خداوند. هنگامی که مسیحیان قرتنس نسبت به یکدیگر بی تفاوت بودند در شام خداوند، خداوند آن‌ها را از طریق بیماری و حتی مرگ، مورد قضاوت و تربیت قرار داد. چنین شرایط، نشان می‌دهد که عیسی مسیح چقدر این مراسم را جدی می‌گیرد.

ما نیز باید به این سفره نگاه جدی داشته باشیم. چگونه باید چنین کنیم؟ نخست، محدودیت‌ها و شرایط حضور در آن را بشناسیم. دوم، ملاحظاتی را در باره آنچه شرکت کنندگان نیاز دارند، در نظر بگیریم.

1. محدودیت‌ها

از آنجا که شام خداوند ضیافت ویژه برای خانواده و فامیل عیسی مسیح خداوند است، لهذا، تنها اعضای این خانواده حق حضور در آن را دارند. بنابراین برای شرکت در این سفره سه شرط ضروری وجود دارد که باید نظر گرفته شود؛ ایمان، غسل تعمید و تعلق به کلیسای محلی. بیایید به بررسی هریک از این شروط پردازیم.

ایمان

شام خداوند مخصوص برای ایمان داران واقعی به عیسی مسیح است؛ کسانی که از گناهان خود پشیمان شده، توبه کرده اند و زندگی ابدی را در ایمان به مرگ و رستاخیز عیسی مسیح یافته اند. غیر مسیحیان نمی‌توانند در این مراسم شرکت کنند، چرا که هنوز به مرگ مسیح برای بخشش گناهانشان اعتماد نکرده اند و بخشی از خانواده او نیستند. آن‌ها قادر نیستند مرگ عیسی را به یاد آورند، چون اهمیت آن را در زندگی خود درک کرده نمی‌توانند و اصلاً ایمان ندارند.

غسل تعمید

شام خداوند مخصوص کسانی است که غسل تعمید یافته اند. این افراد علاوه بر ایمان به مسیح خداوند، از طریق غسل تعمید رسماً پیوند خود را با او و با اجتماع ایمان داران در کلیسای محلی نشان داده است. همان طور که پیش‌تر اشاره شد، غسل تعمید و شام خداوند نشانه‌ای ابتدایی از عهد جدید خداست؛ غسل تعمید نشانه آغاز عهد، و شام خداوند نماد استمرار همان عهد است. تعمید، کلید ورود به ائاثیه سلطنتی خداست؛ گامی لازم پیش از آن که به شام شاه شاهان پیوندیم.

تعلق به کلیسای محلی

شام خداوند مخصوص اعضای است که در «وضعیت مطلوب» عضویت در کلیسای محلی قرار دارند. چرا چنین محدودیتی وجود دارد؟ به یاد داشته باشید که آنچه پیش‌تر اشاره کردیم؛ عضویت در کلیسای محلی امری اختیاری برای مسیحی نیست؛ بلکه بستر

عملی تعهد مسیحی واقعی به عیسی و قوم اوست. بنابراین، پیش از آن که بر سر سفره خانواده بنشینید، باید مطمئن باشید که عضوی رسمی و متعهد به این خانواده شده‌اید - تعهدی که از طریق عضویت کلیسایی شکل می‌گیرد.

افزون بر این، دیدیم که شام خداوند ابزاری است برای شناسایی آنانی که واقعاً به خاندان عیسی مسیح تعلق دارند. این کار چگونه انجام می‌شود؟ با فرمان مستقیم عیسی مسیح؛ کلیسا باید مراقب باشد تا کسی تنها با زبان ادعای پیروی نکند و در عمل، نافرمان و بی‌اعتنا به حقایق مسیح نباشد. کلیسا موظف است که با حفظ قداست و صداقت خویش، از طهارت شهادت خود دفاع کند، و این دفاع از طریق انضباط کلیسایی صورت می‌پذیرد.

انضباط کلیسایی فرایندی است که از طریق آن، کلیسا گناه را در درون خود اصلاح و با آن مواجه می‌شود (به متی ۱۸: ۱۵ - ۲۰ و اول قرنتیان ۵: ۱ - ۱۳ مراجعه کنید).^۴ اگر کسی ادعا کند که پیروی عیسی مسیح است اما همچنان در گناهی بدون توبه زندگی کند، خداوند فرمان می‌دهد که جماعت ایمانداران او را از عضویت کلیسا خارج کرده و از مشارکت در شام خداوند محروم سازند. این عمل «توقیف از مشارکت» یا همان اخراج از کلیسا نامیده می‌شود، زیرا شخص از جامعه مشارکت روحانی بیرون نهاده می‌شود. هدف این اقدام دشوار، هشدار دادن به شخص نسبت به جدی بودن گناهان است تا شاید به توبه بازگردد.

با این حال، نتیجه برای شام خداوند روشن است؛ تنها اعضای کلیسا که در وضعیت معنوی سالمی قرار دارند (یعنی تحت

انضباط کلیسای نیستند)، می‌توانند در این شام مشارکت داشته باشند.

در اغلب موارد، هنگامی که کلیسا شام خداوند را برگزار می‌کند، واعظ یا رهبر جلسه، این محدودیت‌ها را توضیح می‌دهد تا بازدیدکنندگان غیر مسیحی یا کسانی که واجد شرایط نیستند؛ از شرکت در آن خود درای کنند. پس، آیا شما باید در شام خداوند شرکت کنید؟ این چهار پرسش را از خود پرسید؛ اگر پاسخ همه آن‌ها «بله» بود، با اطمینان در این ضیافت حضور یابید!

- آیا گناه را ترک کرده و ایمان خود را بر پایه قربانی مسیح در روی صلیب بنا نهاده‌ام؟
- آیا با غسل تعمید، بی‌پرده خود را به مسیح و جمع ایمانداران پیوند داده‌ام؟
- آیا با امضای عضویت در کلیسای محلی، متعهدانه به مسیح و قوم او پیوسته‌ام؟
- آیا اکنون به صورت فعال و در ارتباط حقیقی با خانواده مسیح در کلیسای محلی زندگی می‌کنم؟

1. الزامات

کلام مقدس خداوند، محدودیت‌هایی را برای مشارکت در عشاء ربّانی تعیین می‌کند. اما این تمام ماجرا نیست. همچنین، الزامات خاصی را برای کسانی که در آن شرکت می‌کنند، وضع می‌نماید. برای درک این الزامات، باید به سخنان پولس در اول قرنتیان ۱۱:

فرمان پولس رسول را مبنی بر عدم مشارکت «به شیوه‌ای نا شایست» نادرست فهمیده اند. آن‌ها خود آزمایی را بیش از حد افراطی تلقی کرده و نگران بودند که مبادا ناآگاهانه مرتکب گناهی شده باشند که آن‌ها را ناشایست جلوه دهد. اما گناه، واقعیتی اجتناب ناپذیر در زندگی همه‌ی ماست؛ هیچ یک از ما نمی‌توانیم بر اساس اعمال انجام داده یا نداده ادعای «شایستگی» کنیم. ای برادران و خواهران، از فلج شدن در اثر خود تحلیلی بیش از حد پرهیزید. از سوی دیگر، خود آزمایی، اگر در پرتو انجیل صورت پذیرد، سالم و مفید است. زندگی ما اغلب پرمشغله و پرهیاهو است؛ عشای ربانی فرصتی فراهم می‌آورد تا از سرعت بکاهیم، تأمل کنیم و به قلب‌های مان بنگریم. هر بار که بر سر خوان (میز) حاضر می‌شویم، این فرصت به ما دست می‌دهد تا ایمان خود را به عیسی مسیح احیا کنیم و عزم خود را برای گام برداشتن در مسیر توبه، قداست و محبت تقویت نماییم.

اکنون که با شرایط شرکت آشنا شدیم، زمان آن رسیده است تا بیندیشید که چگونه خود را برای این ضیافت مهیا و آماده سازید. در ادامه چند پرسش راهنما مطرح می‌شود:

- آیا به جز عیسی مسیح خداوند و قربانی او برای نجات از گناه در روی صلیب، بالای کسی یا چیزی دیگر حساب باز کرده‌ام؟ اگر پاسخ مثبت است، اکنون زمان مناسبی است تا در مورد ایمان خود تجدید نظر کنید و عیسی مسیح خداوند را تنها امید خود در حیات و ممات بدانید.
- آیا گناهی هست که پیش از ورود به شام خداوند، باید آن را

اعتراف و توبه کنم؟ اگر پاسخ مثبت است، همین الان گناه خود را پیش خدا بیاورید، بخشش او را پذیرفته و با تصمیمی استوار، در مسیر توبه گام بردارید.

• آیا در صلح و اتحاد با برادران و خواهرانم در مسیح زندگی می‌کنم؟ اگر پاسخ منفی است، پیش از شرکت در شام خداوند، به هر رابطه شکسته‌ای رسیدگی کرده و برای آشتی بکوشید به (متی ۵: ۲۱ - ۲۴ مراجعه کنید).

چندین سال قبل، دو بانوی عضو کلیسای ما دچار اختلافی شده بودند. پیش از برگزاری عشای ربّانی، کشیش به ما توصیه کرد که خود را بیازماییم و به شیوه‌ای شایسته در مراسم شرکت کنیم. به وضوح به یاد دارم که چگونه یکی از این بانوان به سمت دیگر سالن، به سوی زنی که او را رنجانده بود، رفت. آن‌ها یکدیگر را در آغوشی طولانی فشردند، در حالی که اشک از چشمان شان سرازیر بود. این دو زن با یکدیگر آشتی کردند و به عنوان خواهران در مسیح، در عشای ربّانی شرکت نمودند؛ با این درک که می‌توانند یکدیگر را ببخشند، زیرا این ضیافت نشانگر این بود که عیسی مسیح خداوند، از طریق مرگ خود، آن‌ها را آمرزیده است.

ضیافتی از جنس انتظار

من شیفته‌ای آشپزی‌ام، به ویژه وعده‌های مفصل و دل‌چسب هندی؛ لذتش در غذا خوردن کنار مهمانان و خانواده چند برابر می‌شود. تهیه‌ی غذایی در واقع یک «رویداد» است؛ تلاشی ظریف و زمان‌بر که ساعات زیادی از دقت را می‌طلبد. در این فرآیند، تدریجاً شور و شوق در خانه

موج می‌زند؛ اعضای خانواده ذره ذره نشانه‌های پیش در آمد را تجربه می‌کنند و یک قاشق کاری اینجا، تکه‌ای گوشت آنجا، عطر دل انگیز ادویه در فضا و این پیش لذت‌ها تداعی گر شادی نهایی می‌شود، لحظه‌ای که همگی دور سفره می‌نشینند و طعم واقعی غذا را نوش جان می‌کنند.

اما وقتی عیسی مسیح شام فصیح آخرش را با شاگردان برگزار کرد، از ضیافتی سخن گفت که بی‌تابانه منتظر آن بود:

«به شما می‌گویم که از این محصول میوه دیگر نخواهم نوشید تا روزی که آن را با شما در پادشاهی پدر خود، تازه بنوشم» (متی ۲۶: ۲۹).

حتی هنگامی که عیسی مسیح شام خداوند را بنا نهاد، می‌خواست شاگردان بفهمند که این ضیافت در واقع تنها پیش نمایشی از چشمه‌ای از آن وعده بزرگ است که در آینده انتظارش را می‌کشیم.

هدف نهایی زندگی مسیحی، اتحاد و مشارکت با خداوند است. زندگی امروز ما باید همراه با شوق، امید و انتظار باشد، چرا که ما در انتظار شکوه خلقت نوین خدا هستیم. کتاب مقدس بیان می‌کند که روزی خواهد آمد که خدا همه چیز را از نو خواهد ساخت؛ روزی که اندوه و رنج به پایان می‌رسد و ما برای همیشه از حضور خدا لذت خواهیم برد (مکاشفه ۲۱: ۳ - ۴). در آن روز، عیسی مسیح، داماد آسمانی، برای همیشه و با پایانی همیشگی به کلیسای خریدار شده‌اش متصل خواهد شد (مکاشفه ۲۱: ۲ - ۹). نجات دهنده، برای همیشه با مردمی که به خاطر آنان خون خود را ریخته، متحد خواهد شد.

کلام مقدس خداوند بارها اشاره می‌کند که این روز پرشکوه با ضیافتی عروسی، به افتخار بره و عروسش، جشن گرفته خواهد شد:

«آنگاه صدایی شنیدم که به خروش جماعتی عظیم می‌مانست، و به غرّش آبهای فراوان، و به بانگ بلند رعد، که می‌گفت: «هَلّویاه! آن قادر مطلق، سلطنت آغاز کرده است. به وجد آییم و شادی کنیم، و او را جلال دهیم، زیرا زمان عروسی آن بره فرا رسیده، و عروس او خود را آماده ساخته است؛ جامهٔ کتان نفیس و درخشان و پاکیزه به او بخشیده شد تا به تن کند.» جامهٔ کتان نفیس اعمال پارسایانهٔ مقدسین است. آنگاه فرشته به من گفت: «بنویس: خوشا به حال آنان که به ضیافت عروسی آن بره دعوت می‌شوند.» و افزود: «اینها کلام راستین خدایند!» (مکاشفه ۱۹: ۶ - ۹؛ و هم چنان به اشعیا ۲۵: ۶ - ۹ مراجعه کنید).

شام خداوند جلوه‌ای از آن لحظهٔ نهایی است؛ لقمه‌ای کوچک از پیش غذای ضیافتی عظیم آسمانی. هدف این است که شوق ما را نسبت به ضیافتی برانگیزد که نمادی است از تحقق نهایی همه وعده‌های نجات بخش خدا. به همین دلیل پولس رسول می‌گوید: «زیرا هرگاه این نان را بخورید و از این جام بنوشید، مرگ خداوند را اعلام می‌کنید تا زمانی که باز آید» (اول قرنتیان ۱۱: ۲۶). ما وقتی در شام خداوند می‌خوریم و می‌نوشیم، نه منتظریم، بلکه اعلام می‌کنیم که پادشاهی آیندهٔ عیسی مسیح نزدیک است. ما اکتفایی به گذشته نکرده‌ایم؛ بلکه در حال اعلام پیروزی او هستیم نه تنها او مرد، بلکه برخاست و بازخواهد گشت. ما در این لحظه حضور داریم و هم زمان به سوی روزی با او در پادشاهی آسمان چشم

دوخته ایم.

و جالب آنکه، عیسی داماد شاد، همان قدر مشتاق این ضیافت است که ما هستیم. او چشم به راه است تا با عروسانش - ما - در همان سرور وعده شده متحد شود.

مرور فشرده

در این یادداشت کوچک، مطالب فراوانی مطرح شد. در اینجا خلاصه‌ای سریع پنج نقطه‌ای از آنچه در شام خداوند انجام می‌دهیم ارائه می‌شود:^۵

۱. بازتاب گذشته: ما به خاطر می‌آوریم که جسم و خون مسیح به خاطر ما بر صلیب فدیه شد؛ به یاد می‌آوریم که مرگ او ما را از گناه‌های بختیید و زندگی ابدی را برای ما به ارمغان آورد.

۲. افق جمعی: در این ضیافت ما، پیوند خانوادگی خود را با برادران و خواهران مان در مسیح و در درون کلیسای محلی جشن می‌گیریم.

۳. نگاه به بالا: در می‌یابیم که به چشم انداز ملکوتی دعوت شده‌ایم؛ بر سر سفره‌ای با میزبان آسمانی خود، عیسی، نشست‌ایم؛ میزبان توانایی که دل‌های گرسنه مان را به فیض عظیم عهد جدید سیراب می‌کند.

۴. نگاه به درون: قلب مان را بررسی می‌کنیم تا مطمئن شویم که در مسیر ایمان و توبه گام بر می‌داریم و با برادران و خواهران در مسیح، در مسیر محبت زندگی می‌کنیم.

اهمیت والای عشای ربّانی در چیست؟

۵. نگاه به آینده: با امید به آن روز باشکوه چشم می‌دوزیم، وقتی که در ضیافت ملکوتی خدا، تحقق کامل وعده‌هایش را جشن خواهیم گرفت.

منابع پیشنهادی

اندیشه‌های این کتاب برپایه مجموعه‌ای از آثار برجسته در باب شام خداوند شکل گرفته است؛ برای مطالعه عمیق‌تر به منابع زیر مراجعه کنید:

سطح مبتدی

- بای جیمیسون، درک شام خداوند (نشر B&H نشویل، ۲۰۱۶).

سطح متوسط

- جان اس. هامت، ۴۰ سؤال در باره غسل تعمید و شام خداوند (نشر Kregel، گرند ریپدز، میشیگان، ۲۰۱۵).
- رابرت لتام، شام خداوند: کلام ابدی در نان شکستی (فیلپسبوگ، نیوجرسی: P&R، ۲۰۰۱).

سطح پیشرفته

- توماس واتسون، راز شام خداوند (لوئیزویل، کنتاکی GLH Publishing، ۲۰۱۴).

یادداشت‌ها

۱. این دیدگاه که شام خداوند ضیافتی برای یادآوری است، کاملاً با آموزه‌هایی که در برخی سنت‌های کلیسایی شاهد آن هستیم متفاوت است. کلیسای کاتولیک رومی معتقد است که نان و آب میوه به طرز مرموزی به بدن و خون واقعی مسیح تبدیل می‌-

شوند. آن‌ها بر این باورند که قربانی مسیح باید عملاً «دوباره عرضه» شود. اما این برداشت نادرست است؛ زیرا کتاب مقدس می‌گوید مرگ مسیح بر صلیب یک بار برای همیشه انجام شد تا ما از گناه تطهیر شویم: «به واسطه همین اراده، ما یک بار برای همیشه، از طریق قربانی بدن عیسی مسیح تقدیس شده‌ایم» (عبرانیان ۱۰: ۱۰). بنابراین، هیچ دلیلی در کتاب مقدس وجود ندارد که نشان دهد عیسی مسیح می‌خواسته است یارانش جسم و خون واقعی او را بخورند. اگر شما مسیحی‌ای هستید که به بشارت ایمان دارد و به فکر شرکت در شام خداوند در مراسم عشای ربّانی کلیسای کاتولیک هستید، توصیه می‌کنیم که شرکت نکنید. تعلیم کاتولیک رومی در باره شام خداوند واقعیت کامل و کافی قربانی یک باره عیسی مسیح را انکار می‌کند و به تکرار این قربانی در مراسم عشای ربّانی معتقد است. این دیدگاه، در حقیقت با قلب خود بشارت مسیح در تضاد است. شرکت در نان و آب میوه مراسم کاتولیک، به معنای پذیرفتن برداشت نادرست در باره بشارت است. به همین دلیل بسیاری از اصلاح طلبان پروتستان ترجیح دادند به شهادت برسند، اما هرگز «عشای ربّانی» را به شیوه‌ای کاتولیک نپذیرند.

۰۲. برای اطلاعات بیشتر به کتاب «چرا باید به کلیسا بپیوندم» نوشته از مارک دیور مراجعه کنید (ویتون، ایلونوی کراس وی، ۲۰۲۰).

۰۳. کلیساهایی که این اصل را تأیید می‌کنند در این موضوع اختلاف دارند که آیا برای افراد که به دلیل ناتوانی جسمی یا سن بالا قادر به حضور فیزیکی نیستند (مانند بستری شدگان یا ساکنان خانه سالمندان) استثناء قائل شوند یا نه. گروهی معتقدند چون امکان شرکت شان در شام را ندارند، لذا از فرمان مشارکت معاف هستند؛ اما گروه دیگر بر این باورند که اگر نمایندگانی از کلیسا برای شان برگزار کنند، می‌توانند یک استثناء خاص و غیر معمول باشد.

۰۴. برای مطالعات بیشتر در باره انضباط کلیسایی، به جاناتان لیمن، آیا اجرای انضباط کلیسایی محبت آمیز است؟ (ویتون، ایلونوی کراس وی، ۲۰۲۰) مراجعه شود.

۰۵. وقتی که این پنج اصل را نوشتم، دیدم دو نویسنده دیگر نیز از مرزهای مشابهی حرکت کرده اند. اریک ریموند در مقاله «چه در شام خداوند بیاندیشیم؟» (وبلاگ رسولان انجیل، آپریل ۲۰۱۹) و بابی جیمیسون در کتاب درک شام خداوند (نشویل؛ ۲۰۱۶، B&H، صفحات ۶۳ - ۶۶).

فهرست آیات کتاب مقدس

	پیدایش
لوقا	
۱۵.....۱۹:۲۲	۲۹..... ۱۷ - ۸:۹
۳۸.....۲۰:۲۲	۱۳.....۱۲
	۱۳.....۱۵
یوحنا	۱۳.....۱۷
۱۵.....۲۹:۱	۲۹.....۱۴ - ۹:۱۷
۳۰.....۵۳:۶	۱۳.....۲۲
۳۰.....۵۶:۶	۱۳.....۲۲؛ ۱۷؛ ۱۵؛ ۱۲
اول قرنتیان	
۳۵.....۱۳ - ۱:۵	خروج
۱۵.....۷:۵	۱۳.....۱۳ - ۱۲:۱۲
۲۴.....۱۷ - ۱۶:۱۰	۱۴.....۲۳:۱۲
۲۲.....۱۷:۱۱	۱۴.....۲۷ - ۲۴:۱۲
۲۲.....۱۸:۱۱	اشعیا
۲۲.....۲۲ - ۲۰:۱۱	۴۰.....۹ - ۶:۲۵
۲۲.....۳۴ - ۳۳:۱۱	ارمیا
۳۳ - ۳۲.....۳۴ - ۲۷:۱۱	۲۷، ۲۹.....۳۴ - ۳۱:۳۱
۳۷.....۳۴ - ۲۷:۱۱	متی
۳۷.....۲۹:۱۱	۳۸.....۲۴:۵
۴۰.....۲۶:۱۱	۲۸.....۲۸ - ۲۶:۲۶
مکاشفه	۳۰.....۲۸ - ۲۶:۲۶
۲۴.....۱۲ - ۹:۷	۳۵.....۲۰ - ۱۵:۱۸
۴۰.....۹ - ۶:۱۹	۳۹.....۲۹:۲۶
۳۹.....۴ - ۳:۲۱	عبرانیان
۴۰.....۹ - ۲:۲۱	۱۹.....۱۳ - ۱۱:۲
اَفسسیان	۵۳.....۱۰:۱۰
۱۸.....۱۹:۲	

آیا کلیسای شما سالم است؟

موسسه 9Marks ماموریت دارد رهبران کلیسا را با یک بینش کتاب مقدسی و ابزارهای کاربردی مجهز سازد تا از طریق کلیساهای سالم، جلال خدا را در میان ملت ها منعکس نماید. به همین منظور، ما می خواهیم به کلیسا ها کمک کنیم تا در نه نشانه کلیسای که اغلب نادیده گرفته می شوند، رشد کنند:

۰۱. موعظه تفسیری
۰۲. علم کلام کتاب مقدس
۰۳. درک کتاب مقدسی از مژده انجیل
۰۴. درک کتاب مقدسی از ایمان آوردن به مسیح
۰۵. درک کتاب مقدسی از بشارت
۰۶. درک کتاب مقدسی از عضویت کلیسا
۰۷. تنبیه کلیسای کتاب مقدسی
۰۸. توجه به ارتقای شاگردی و رشد مسیحی
۰۹. رهبری کلیسا بر اساس کتاب مقدس

در 9Marks ، ما با انتشار مقالات، تألیف و نقد کتاب ها، و ارائه فصلنامه آنلاین، کلیساها را در مسیر رشد تجهیز می کنیم. افزون بر این، با برگزاری کنفرانس ها، ضبط مصاحبه ها، و تولید منابع گوناگون، به رهبران کلیساها کمک می کنیم تا جلال خدا را به درستی منعکس سازند.

برای مطالعه محتویات ما در بیش از ۴۰ زبان و دریافت فصلنامه آنلاین به صورت رایگان، به وبسایت ما سر بزنید. هم چنین فهرست کامل وبسایت های ما به زبان های دیگر را در اینجا

ببینید: 9marks.org/international

سوالیات کلیسا **IX** 9Marks

ارائه تعالیم کتاب مقدسی، دقیق و قابل فهم برای عموم مسیحیان از طریق پاسخ به پرسش‌های رایج در باره زندگی کلیسایی.

برای معلومات بیشتر به crossway.org مراجعه کنید.

آیا تاکنون در شام خداوند شرکت کرده‌اید بی‌آنکه معنای آن را به‌درستی درک کرده باشید؟ آیا در اندیشهٔ ارتباط این آئین با زندگی مسیحی خود هستید؟ این فریضهٔ مقدس لزوماً امری رازآلود نیست. کشیش آبری سکویرا پنج بعد کلیدی را معرفی می‌کند که شام خداوند از طریق آن‌ها به بنای کلیسا کمک می‌کند: نگاهی به گذشته (یادآوری)، نگاهی به بیرون (اشتراک در جماعت)، نگاهی به بالا (تغذیهٔ روحانی)، نگاهی به درون (تأمل شخصی) و نگاهی به آینده (انتظار با امید).

«سوالات کلیسا» مجموعه‌ای است که با هدف ارائهٔ تعالیم کتاب مقدسی مستند و قابل فهم، به سوالات رایج مسیحیان در بارهٔ زندگی کلیسایی پاسخ می‌دهد. هر جلد از این مجموعه، علاوه بر ارائهٔ پاسخ‌های کتاب مقدسی، ارهکارهای عملی نیز مطرح می‌کند تا استحکام فرهنگ کلیسای سالم و تعهد پایدار به کلیسا کمک کند.

آبری ام. سکویرا دارای درجهٔ دکترای الهیات از Southern Baptist Theological Seminary است و در حال حاضر به‌عنوان شبان ارشد کلیسای Evangelical Community در ابوظبی ایفای نقش می‌کند. پیشینهٔ خدمتی او شامل تجربه‌هایی متنوع در سه بستر فرهنگی و جغرافیایی مهم—هند، آمریکای شمالی و خاورمیانه—است، که گستره‌ای غنی از چشم‌اندازهای بین‌فرهنگی را به خدمت شبانی او افزوده است.

